

VYTVORIL
LUKE PEARSON

NAPÍŠAL
STEPHEN DAVIES

HILDA A NEPRIESTOR

Originally published in the English language
in 2019 *Hilda and the Nowhere Space*

© Flying Eye Books Ltd, 27 Westgate Street E83RL, London

Translation © Michaela Hajduková 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2026

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat
ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými,
alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok,
respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému
a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-7065-2

www.slovart.sk

pobox@slovart.sk

Podľa komiksov Luka Pearsona *Hilda*

HILDA A NEPRIESTOR

Autor: Stephen Davies

Ilustrovala: Seaerra Miller

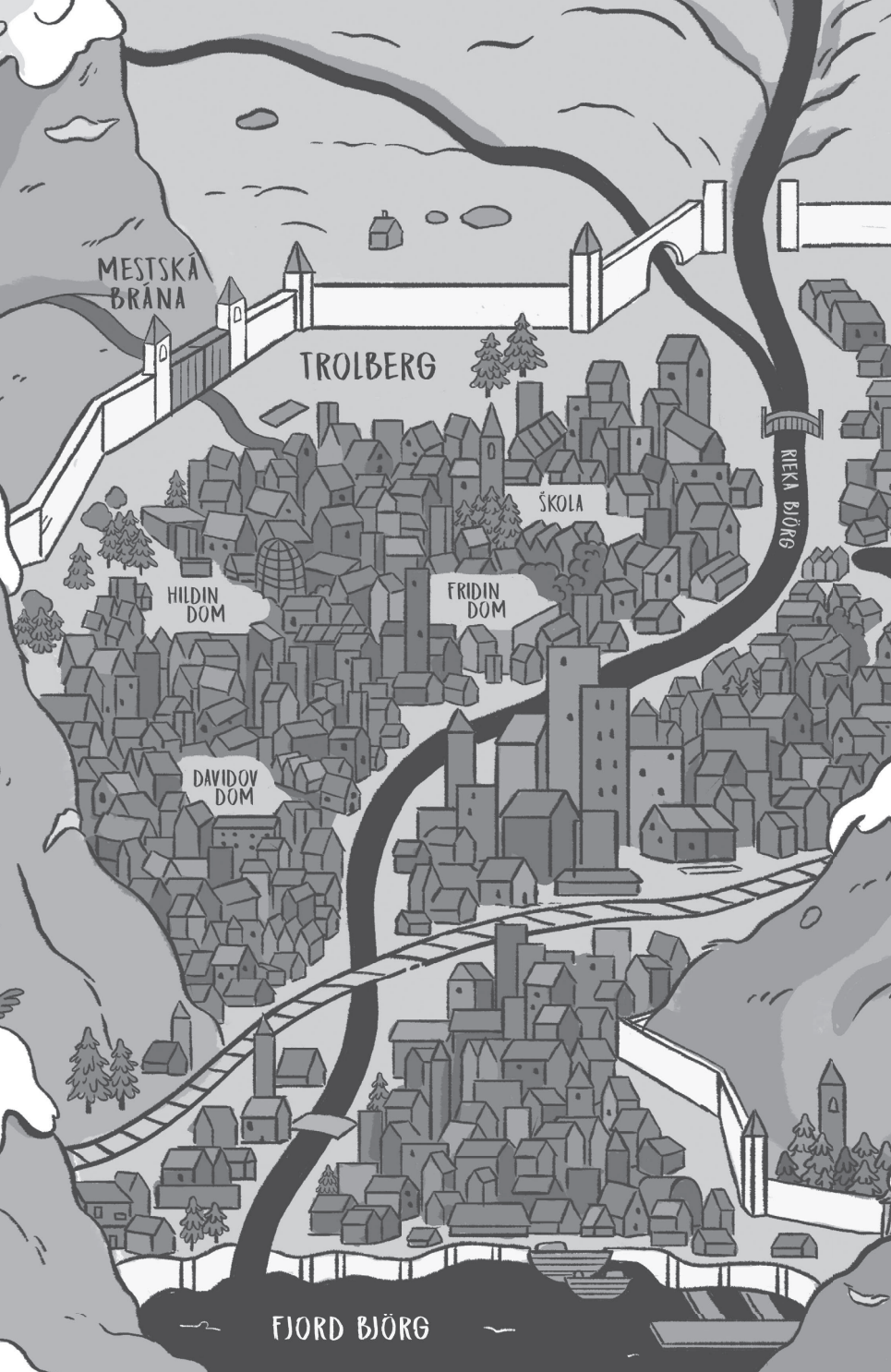

slovar

TĀBOR VRABČIAKOV

TĀBORISKO

MESTSKÁ
BRÁNA

TROLBERG

ŠKOLA

HILDIN
DOM

FRIDIN
DOM

DAVIDOV
DOM

ŘEKA
BÍLOŽ

FJORD
BÍLOŽ

SKAUTSKÝ DENNÍK VRABČIAKOV

OBSAH

Kapitola 1	9
Kapitola 2	19
Kapitola 3	27
Kapitola 4	37
Kapitola 5	47
Kapitola 6	57
Kapitola 7	67
Kapitola 8	77
Kapitola 9	89
Kapitola 10	99
Kapitola 11	109
Kapitola 12	121
Kapitola 13	131
Kapitola 14	141
Kapitola 15	149
Kapitola 16	157
Kapitola 17	167

1

Kolobežky svišťali. Autá hučali. Po chodníku rezko kráčalo drobné modrovlasé dievčatko a k hrudi si pevne tíslo obrovskú tašku plnú uhoriek. Vracalo sa z obchodu a srdce mu od radosti takmer vyskočilo z hrude. Z plného hrdla si pospevovalo:

„Na výlet pôjdeme,
stan si postavíme,
ohreň založíme,
trolov nestretneme!“

Za ňou drobčil bledý chlapec, v oboch rukách držal tašky a na hlave mal chrobáka. Keď začul slovo trolovia, zbledol ešte viac.

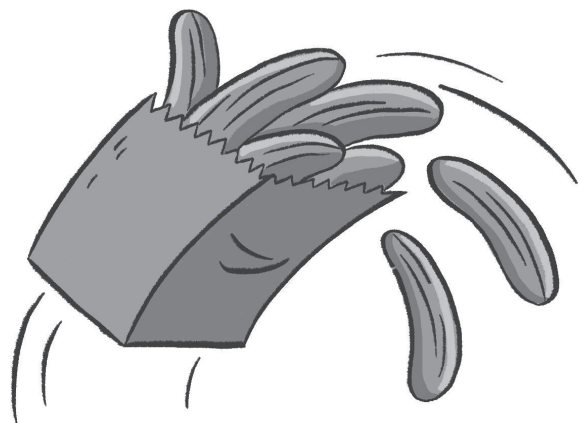
„Pst, Hilda!“ zasyčal. „O takých veciach by si nemala ani žartovať.“

„A ty by si sa nemal toľko báť, David,“ bránila sa Hilda. „Hrozné veci sa môžu prihodiť každú chvíľu, obavy tomu nezabránia.“

Len čo to dopovedala, zošmykla sa jej noha z obrubníka na cestu. Priamo pred autobus!

„Hilda!“ vykrikol David a v poslednej sekunde ju strhol späť.

Autobus jej takmer zachytil nos a vyrazil z rúk tašku s nákupom. Dopadla na zadok a bezmocne

sledovala, ako jej milované uhorky drvia na kašu stovky kolies okoloidúcich áut.

„To nič,“ vyhlásila. „V ruksaku ich mám ešte dosť.“

Hilda sa s mamou presťahovala do Trolbergu z divočiny len pred polrokom. Ešte si úplne na mestský život nezvykla. Všade vládol hluk, zhon a chaos. Dokonca aj rieka Björg, pretekajúca mestom, bola búrlivá. Nájst' tu tiché miesto bol hotový zázrak. Aj preto sa Hilda tak veľmi tešila na dnešný výlet – táborisko sa nachádzalo v rozľahlom lese na okraji mesta. Aspoň na chvíľu sa bude môcť tváriť, že je späť v divočine. Postavila sa, oprášila si oblečenie, a keď na semafore naskočila zelená, prešli s Davidom cez cestu. Po pravej strane míňali skautský dom.

Hilda pozrela na budovu a všimla si jasnočervenú vlajku skautov Vrabčiakov. Plápolala na vrchole stožiara.

Pridať sa k Vrabčiakom bol, samozrejme, mamin nápad. Keď bola malá, aj ona k nim

chodievala a veľmi si priała, aby Hilda kráčala v jej šľapajach. Vždy keď sa v utorok večer vrátila z klubovne, mama jej položila tú istú otázku:

„Získala si už nejaký odznak, zlatko?“

A Hilda vždy odpovedala rovnako:

„Zatiaľ nie, mami, ale určite čoskoro získam.“

To, že sa už pokúsila získať dvanásť odznakov, ale ani raz sa jej to nepodarilo, radšej nespomínala.

Stratila sa, keď súťažili o odznak v jazdecktv, potom znova pri orientácii, a dokonca aj pri pátracích a záchranných prácach. Popálila sa pri varení a pri rezbárstve si nešťastne porezala ruku. Pokúsila sa zašit' si ranu sama – dúfala, že získa aspoň odznak za prvú pomoc –, ale skôr než sa stihla ošetriť, dorazila sanitka.

Len čo ju pustili z nemocnice, prihlásila sa na cirkusové umenie a opravu áut, no vedúca Kavka ju z oboch zoznamov vyškrtila a priradila ju na bezpečnostné kurzy: bezpečnosť na cestách, požiarne bezpečnosť a tri ďalšie. Hilda sa snažila

zo všetkých síl, ale ukázalo sa, že bezpečnosť nepatrí k jej silným stránkam.

Naposledy sa neúspešne pokúšala získať odznak priateľa parku. Dva dni spolu s Fridou a Davidom vytrhávali burinu v Gorilích záhradách. Ukázalo sa však, že zvláštna burina, čo vyzerala ako cibuľa, nebola burina. Boli to zemedušky, jemné stvorenia v tvare cibuliek, ktoré spali na letnom slnku. Kým to Hilda zistila, zemedušky už odviezli do kompostárne v Trolbergu, priamo na automatický pás vedúci k veľkej drvičke. Hilda, Frida a David museli konať veľmi rýchlo, aby ich zachránili. Síce sa im to podarilo, no odznak opäť nezískala.

To už však nebolo dôležité. Dnešná noc bude výnimočná. Za kempovanie by mohla konečne dostať prvý odznak – a potom už zvládne úplne všetko. Usmiala sa a skackala škôlku po dlažbe.

„Spomal,“ frflal David, „už kráčame celú večnosť. Tie tašky sú ťažké, odpadnú mi ruky. Prečo sme nemohli ísť na bicykloch?“

„Chôdza je zdravá,“ argumentovala Hilda.

„To áno, ale nie, keď ti počas nej odpadávajú ruky.“

„A mám nový bicykel,“ pokračovala Hilda.
„Nechcem si ho zašpiniť.“

Ani sama neverila, že jej na to David skočí.
Pripravila sa na ďalšiu uštipačnú poznámku,
no zostal ticho.

Obzrela sa a zbadala, že stojí pri novinovom
stánku. Hľadel na titulok v *Trolberských zvestiach*
ešte bledší než predtým.

Výrazným písmom tam stálo: HOROR
V PRÍSTAVE! A ešte: ČIERNY PES
V TROLBERSKOM PRÍSTAVE!

„Nevšímaj si to,“ chlácholila ho Hilda.
„Je to len hlúpy výmysel na zvýšenie predajnosti.“

„Naozaj?“ ukázal David na fotku pod
nadpisom. „A čo je teda toto?“

Na rozmazanej fotografii číhal za nákladným
kontajnerom obrovský čierny tieň.

„Nič zaujímavé,“ odvetila Hilda. „Len tieň kontajnera.“

„Tieň s ušami?“

„Áno,“ pritakala. „Teda... nie. Teda možno to bola len... mŕtva mucha na objektíve.“

Potiahla Davida za rukáv, no on zostal stáť ako prikovaný a civel na noviny.

„Je to desivé,“ šepol. „Myslíš, že keď vedúca Kavka tú správu uvidí, zruší nám výlet?“

„Určite nie,“ upokojovala ho Hilda. „Ved' sa naň pripravujeme niekoľko týždňov.“

„Ale čo ak ho fakt zruší?“

Hilda nasucho preglgla.

„Tak potom prídem o poslednú šancu získať skautský odznak. A mama v piatok na slávnostnej ceremónii zistí, že má úplne neschopnú dcéru.“

„Myslíš, že by bola sklamaná, keby si nezískala žiaden odznak?“

„Sklamaná?“ zopakovala Hilda. „Bola by úplne zdrvená.“

